

„Szomorúság és öröm”

Köszöntés: „Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt hozzájuk: Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti vagytok erre a tanúk. És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel (Lk 24,45-48).” Ámen.

Kezdő ének: **359. dicséret:** „Úr Jézus, aki felséggel, És dicsőséggel mentél égbe...”

Fennálló ének: **360. dicséret 1. verse:** „Szent egek minden boldogok hajléki...”

Fő ének: **360. dicséret 2-6. versei:** „Ő a békesség örök tanácsában...”

Előfohász: „Ne irigyelje szíved a vétkeket, inkább az Urat féld mindennap, mert van még jövő, és reménységed nem semmisül meg. Hallgass rám, fiam, légy bölcs, és irányítsd szíved a helyes útra (Péld 23,17-19).” Ámen.

Lekció: János evangéliuma 14. része 1-11. versei: **„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt. Fülöp így szólt hozzá: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. Jézus erre ezt mondta: Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya, aki énbennem van, ő viszi végbe a maga cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek!”**

Előima: Mennyei Atyánk! Elcsendesedve jövünk most Eléd ebben az órában. Sokféle gondolat, teher és érzés van bennünk: öröm és hála, de fáradtság, bizonytalanság és talán fájdalom is. Te látod a szívünket úgy, ahogyan mi magunk sem látjuk. Ismered veszteségeinket, kimondott és kimondatlan

terheinket, és mindazt, amit magunkban hordozunk. Kérünk téged, csendesítsd le bennünk a zajt. Nyisd meg a szívünket szent és oldhatatlan Igéd előtt. Adj figyelmet, hogy meghalljuk, amit mondani akarsz nekünk. És add, hogy ne csak értsük, hanem be is fogadjuk a te szavadat, hogy az valóban életet formáló erővé legyen bennünk. Légy jelen közöttünk Szentlelked által, és vezess bennünket közelebb Hozzád. Jézus Krisztusért, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 24. zsoltár 5. verse: „Ti kapuk, emelkedjetek...”

Textus: Máté evangéliuma 28. rész, 19-20. versei: **„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”**

**Urunk mennybemenetelén összesereglett ünneplő keresztyén gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Ha elveszítünk valakit, aki fontos volt számunkra – jó barátot, szerető testvért, hűséges házastársat, édesanyát, édesapát vagy gyermeket –, akkor nemcsak a hiány fáj, hanem az az üresség is, ami utána marad. Amikor már nincs kit felhívni. Nincs kihez odafordulni. Nincs, akihez a nehézségeinkkel mehetnénk. És sokszor nem is csak a halál ilyen veszteség. Kapcsolatok szakadnak meg. Bizalom törik össze. Reménységek omlanak össze bennünk. Ilyenkor a szívünk megtelik szomorúsággal, csüggedéssel, és nemhogy örömet nem találunk, de még a békesség is távolinak tűnik. Pontosan ilyen lelkiállapotban lehettek Jézus tanítványai is. Az Olajfák hegye különleges hely volt Jézus életében. Itt imádkozott, itt tanított, ide vonult vissza csendességre, és itt készült fel a legnehezebb óráira is. És most itt gyűjtötte össze tanítványait utoljára, hogy felkészítse őket arra, ami következik. A búcsúra. Arra az időre, amikor már nem lesz velük úgy, mint addig. És ebben a helyzetben Jézus nem azt mondja, amit talán várnánk. Nem a veszteségre irányítja a figyelmüket, hanem így szól: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek. Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” Ez szinte lehetetlennek tűnik. Hogyan ne nyugtalankodjon a szív, amikor minden

bizonytalanná válik? De Jézus nem hagyja itt ezt a mondatot. Ígéretet is ad: „Nem hagylak titeket árván.” És nemcsak ígéretet ad, hanem küldetést is: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet...” Amikor azonban elérkezik a búcsú pillanata, a tanítványok mégis ott állnak némán. Fürkészik az eget. Nézik, ahogy eltűnik a szemük elől. És nem tudnak mozdulni. Mintha minden megállt volna bennük. Ekkor hangzik az angyali kérdés: „Mit álltok itt, és néztek az égbe?” Mintha azt mondanák: ne a hiányt nézzétek, hanem a feladatot. Ne a múltba kapaszkodjatok, hanem induljatok el. Mert a küldetés nem szűnt meg. És ez a küldetés nemcsak annak a tizenegy embernek szólt. Hanem minden Krisztust követő embernek. Nekünk is. Hiszed-e ezt, drága testvérem?

Egyszer egy holland misszionárius mesélte, aki hosszú éveket töltött Afrika egyik távoli vidékén. Amikor először megérkezett, idegen volt számára minden: a nyelv, a kultúra és az emberek gondolkodása. Sokszor érezte magát egyedül. Volt, hogy hónapokig nem látott olyan embert, akivel mélyen meg tudta volna osztani a gondolatait. Egy nap egy kis faluban tanított, ahol az emberek közül sokan először hallottak Jézusról. Az egyik alkalom után odament hozzá egy idős férfi, aki addig csendben figyelt. Azt mondta neki: „Nem értek mindent abból, amit mondasz. De, amikor beszélsz, látom rajtad, hogy nem vagy egyedül.” Ez a mondat mélyen megérintette. Mert rájött: nem a tökéletes szavak, nem a tökéletes módszerek a legfontosabbak. Hanem az, hogy valaki valóban Krisztussal él. És az emberek ezt észreveszik. Ha pedig körülnézünk a saját világunkban, egy városban, ahol emberek ezrei élnek egymás mellett, mégis sokszor egymástól elszigetelten, akkor láthatjuk: mennyi a magány, mennyi a ki nem mondott fájdalom, mennyi az útkeresés. Hány ember él úgy, hogy látszólag minden rendben van – munka, család, élet –, de belül mégis üres. Hányan várnak egy szóra, egy figyelemre, egy valódi jelenlétre. Jézus parancsa ma is érvényes. Nemcsak azt kéri, hogy imádkozzunk Isten országáért, hanem azt is, hogy részt vegyünk annak építésében: „Menjetek el tehát...”

Nem tökéletes embereket keres. Nem különleges képességeket vár el. Hanem tanítványokat. Olyan embereket, akik hajlandók jelen lenni mások életében. Akik nemcsak beszélnek a hitről, hanem meg is élik azt. Akik által a szeretet és az igazság láthatóvá válik. Mert minden igazság, minden szeretet, minden reménység embereken keresztül válik valósággá ezen a világon. Lehet, hogy minket nem távoli országokba hív az Isten. Nem kell meghódítanunk Afrika és Ázsia népeit. Hanem ide. A saját életünkbe. A családjunkba. A munkahelyünkre. A mindennapi kapcsolatainkba. Oda, ahol valaki talán éppen ránk vár. És miközben ez a feladat sokszor nagynak tűnik, és mi is érezhetjük magunkat kevésnek, bizonytalanoknak, ugyanaz az ígéret hangzik ma is, mint akkor: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Nem maradtunk egyedül. Nem a hiány határozza meg az életünket, hanem az Ő áldó jelenléte. És nem a félelem az utolsó szó, hanem a küldetés: „Menjetek el tehát...” Ámen.

Utóima: Urunk, Jézus Krisztus! Hálát adunk neked azért, hogy nem hagysz bennünket egyedül. Köszönjük ígéretedet, hogy velünk vagy minden napon. Köszönjük, hogy amikor bizonytalanok vagyunk, Te erőt adsz. Amikor félünk, Te bátorítasz. Amikor elcsüggedünk, Te felemelsz bennünket. Kérünk, segíts, hogy ne csak hallói, hanem cselekvői is legyünk a Te Igédnek. Adj bátorságot, hogy ott, ahová állítottál bennünket, tanítványaidként éljünk. Segíts észrevenni azokat, akik ránk várnak. Adj nyitott szívet, figyelmet és szeretetet, hogy általunk is láthatóvá váljon a te jelenléted. És amikor gyengének érezzük magunkat, emlékeztess bennünket arra, hogy nem egyedül megyünk, hanem Te velünk vagy a világ végezetéig. Így bízunk rád életünket, közösségünket és egész jövőnket. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát (Kol 3,23-24).”

Áldás: Jézus mondja: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket (Jn 12,32).” Ámen.

Záró ének: 367. dicséret: „Emeljük Jézushoz szemünk...”